

Aduceți corpurile voastre ca o jertfă vie

Oricine nu vede, că Biserica, ca „membri” ai lui Cristos, suferă cu El jefindu-se (după ce a fost îndeplinită prin credință în sângele Său), va fi silit în mod logic ca jertfa și suferințele să le înțeleagă în alt mod. Dușmanii noștri explică aceasta. Ei zic că noi trebuie să aducem jertfe de mulțumire (Psalm 116:17), „jertfă de laudă” lui Dumnezeu (Evrei 13:15).

E adevărat, răspundem noi că, cuvântul jertfă este întrebuințat în acest înțeles larg, chiar și când aceasta este mai mult o bucurie de a lăuda pe Dumnezeu decât o jertfă, după cum astăzi în general se întrebuințează cuvântul jertfă. În lege, această jertfă era întrebuințată: „jertfă de pace” și „jertfă de mulțumire”. Dar pe lângă acestea apostolul Pavel ne mai îndeamnă:

„Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. (Romani 12:1). Atât el cât și Domnul, au arătat, că pe noi ne așteaptă o jertfă mai grea decât o jertfă de mulțumire, dacă lăsăm toate și luăm crucea pentru a urma Domnului pe calea îngustă. Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Să ieșim deci afară din tabără, la El, purtând batjocura Lui” (Evrei 13:13). El aseamnă înțelesul acestor cuvinte ca jertfa pentru păcat, arătând că sângele amândurora, atât a vițelului cât și a țapului de jertfă pentru păcat, a fost dus de preoți după perdeaua a doua în sfânta sfintelor. El mai arată că aceste jertfe au fost arse „afară din tabără”. Compară Evrei 13:11-13 și Leviticul 16:27. Dacă voi ați înțeles odată frumusețea acestei întrebuințări la „jertfele mai bune”, și acuma nu le mai puteți înțelege astfel, atunci dovediți că ochii voștri nu mai văd clar, și de aceea trebuie să căutați alifie scumpă pentru ochi pe care o dă Dumnezeu din belșug.

Departe să fie ca „suferințele lui Cristos”, de care noi trebuie să ne împărtășim, să fie suferințe pentru păcate. Din contră. Nici chiar „turma mare” nu suferă pentru păcatele ei, ci ea suferă pentru „nimicirea” cărnii ei îndreptățită (ca țapul pentru păcat), deoarece ea neglijează a o jertfi.

Aceasta este o parte deosebită a chemării evanghelice din această Vârstă Evanghelică, care se deosebește de Vârsta ce a fost înaintea ei cât și de Vârsta care urmează! Unii din trecut, de la Enoh până la Ioan, au avut spiritul jertfirii și și-au depus viața în serviciul Domnului și al dreptății, dar Dumnezeu nu i-a primit ca jertfe. Întâi a fost necesară marea jertfă a Domnului nostru pentru îndreptățirea noastră față de Dumnezeu. De aici înainte se prezintă ocazia fericită pentru toți credincioșii, care au același spirit de jertfire ca și Domnul.

„Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. „Acum este timpul potrivit” — „anul bineprimirii, lui Iehova” — timpul în care Dumnezeu primește bucuros jertfa voastră, pentru că El vă primește ca „membri” ai corpului lui Cristos, ai marelui Preot, al marelui Mijlocitor, al Noului Legământ. — Isaia 61:2; Luca 4:19; 2 Corinteni 6:2; 1 Petru 2:5; Efeseni 1:6; Romani 12:1.

În Vârstele viitoare, timpul de bineprimire nu va mai fi — ziua împăcării antitipică va fi sfârșită, Satan va fi legat, și nimeni nu va mai putea suferi pentru dreptate.

Deci observă importanța acestui lucru. Sfinții din vechime vor ajunge la binecuvântările restatornicirii ca o parte a lumii. „Fiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune prinți în toată țara.” (Psalmul 45:16) Ei vor fi cei dintâi copii născuți ai „Părintelui etern”. Ei vor fi făcuți agenți sau reprezentanții Împărăției în noua ordine de lucruri.

De asemenea și lumea va primi binecuvântările restatornicirii, dacă se va supune Noului Legământ și marelui Mijlocitor. Dar pentru ce este aceasta așa? E Dumnezeu partinitor, ca dintre toți oamenii numai nouă să ne ofere în această Vârstă Evanghelică o moștenire spirituală și cerească?.

Nu, răspundem noi. În orice caz darul este același, adică restatornicirea la drepturile pământești pe care ni le-a câștigat Domnul nostru prin jertfirea drepturilor Sale pământești. Toată deosebirea este aceea, că noi trăim în anul bineprimirii lui Iehova și de bună voie ne folosim de privilegiul ce ni se oferă. Acest privilegiu este numai pentru aceia, care au urechea credinței și aud acuma vestea de bucurie, și, fugind de păcat, devin servi ai dreptății și „aduc corpurile lor ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. Noi am primit dela Mântuitorul nostru prin credință dreptul la restatornicire pământească și acesta îl jertfim împreună cu toate foloasele și câștigurile pământești. Toți aceștia vor fi primiți ca membre al lui Cristos sub Mântuitorul, Capul lor, Profetul, Preotul, Mijlocitorul și Regele lumii.

Oricine înțelege aceasta, acela cunoaște „taina ascunsă din veacuri și din neamuri, dar descoperită acum sfinților Săi — Cristos în voi (că voi sunteți „membri” Săi, și că acest fapt, este singura cauză pentru „nădejdea slavei” voastre). Oricine ajută la întunecarea și vorbirea acelora, care odată au văzut această mare „taină a lui Iehova” (Psalmul 25:14), acela îi rătăcește în paguba minții sale proprii (2 Corinteni 11:3), fie că știe sau nu știe

ce face. Oricine pierde acest fapt din vedere, va înceta de a lupta mai departe pentru această cauză. Și faptul că Domnul ne-a adus la lumina adevărului prezent și ne-a arătat această taină, dă de înțeles, că El nu ne va lăsa să fim smulși din mâna și conducerea Sa, numai în cazul când inima noastră nu este dreaptă.

Cu toate acestea nu e de lipsă ca noi să judecăm în mod special inimile acelor, care acum și-au pierdut vederea față de ceea ce odată au mărturisit că înțeleg atât de clar. Unii dintre ei pot fi orbiți numai de praful înșelăciunilor și fără să fie restatorniciți; și pot să-și afle cea mai mare încercare sau examinare pe linia umilinții, mărturisindu-și greșeala. Să nu facem deci și să nu vorbim nimic ce ar putea să le îngreuneze întoarcerea pe calea cea dreaptă. Din contră, să întrebuițăm principiul asupra noastră — adică să ne aflăm mângâiere, pace și bucurie, ca prevenire, în asigurarea, că, dacă inimile noastre sunt credincioase, Dumnezeu poate și voiește, având la dispoziție mii de mijloace, să ne ferească mintea de orice pericol.

Purtându-ne conform acestui principiu, nu numai că mintea și inima ne vor rămânea curate, dar în felul acesta vom fi în stare a da o mână de ajutor celor de pe calea greșită; deoarece cuvântul arată că o astfel de purtare are o influență binefăcătoare. Noi citim: „Și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da într-o zi pocăință, ca să cunoască adevărul și să se trezească din cursa Diavolului, în care au fost prinși, ca să-i facă voia.” (2 Timotei 2:24-26). Afară de aceasta, acest fel de procedură totdeauna aduce slavă Tatălui nostru ceresc și lumină celor cu care venim în atingere — Matei 5:14-16.

Turnu de veghere Februarie 1910.